

Homilia del bisbe Lluís Martínez-Sistach en la missa d'acció de gràcies per la canonització de Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer

Catedral de Tarragona, 30 d'octubre de 2002

Ens hem aplegat, benvolguts, per celebrar l'Eucaristia amb motiu de la canonització de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, el proppassat 6 d'aquest mes, a Sant Pere del Vaticà. Sant Pau ens ha dit en el fragment de la seva carta als Romans que tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu. Els sants són homes i dones que s'han deixat portar per l'Esperit Sant, i amb els dons que han rebut han caminat sempre amb una vida dedicada a Déu, conscients de les seves debilitats, però confiant en l'ajut del Pare del cel. Com ha afirmat el Papa en la seva homilia de canonització, *"aquesta veritat fonamental era un tema constant de la predicació de sant Josepmaria. No deixava d'invitar els seus fills espirituals a invocar l'Esperit Sant per tal que la seva vida interior, és a dir, la vida de relació amb Déu, així com la vida familiar, professional i social, no estiguessin separades, sinó que constituïssin una sola existència santa i plena de Déu"*.

Són riquíssimes les paraules del Papa a la seva carta apostòlica amb motiu del nou mil·lenni, afirmant que ens cal conèixer, estimar i imitar Crist per viure en ell la vida trinitària i per transformar amb ell la història fins el seu acompliment en la Jerusalem celestial. Conèixer, estimar i imitar Jesucrist; aquí rau, benvolguts, l'essència de la vida cristiana, i d'aquí sorgeix el dinamisme que empeny els cristians a donar testimoniatge de les meravelles que el Senyor realitza en la seva vida al servei de l'Església i del món. Josepmaria Escrivà de Balaguer s'esforçà en aquest camí que deixo ara assenyalat. Aquest coneixement, aquest creixement en conèixer, estimar i imitar el Senyor ens mena a assolir la santedat, que és la primera i la fonamental missió que el Pare dirigeix a tots els cristians en Jesucrist per mitjà de l'Esperit. El sant és el testimoni més esplèndid de la dignitat ferida del deixeble de Crist.

Hem escoltat un fragment del llibre del Gènesi que ens parla de la Creació i de la missió que el Creador ha donat a l'home i a la dona tot dient-nos que el Senyor Déu va prendre l'home i el va posar al Jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés. Sant Josepmaria, ja des dels inicis de la seva fundació, va propugnar que la vocació dels fidels laics a la santedat implica que la vida segons l'Esperit s'expressi particularment en llur inserció en les realitats de la Creació i en llur participació en el conreu i en la cura d'aquest meravellós jardí que Déu ha creat. Així ho va propugnar en els seus escrits i en les seves conferències.

A la teologia del laïcat, consagrada d'una manera especial i solemne pel Concili Vaticà II, apareix la secularitat dels laics en l'Església com un element constitutiu del què els és peculiar. La *Lumen Gentium*, és a dir la constitució del Concili Vaticà II sobre l'Església, ho afirmà ara fa uns quaranta anys, amb aquestes paraules: "la característica secular és pròpia i peculiar dels laics. Els laics viuen en totes i cadascuna de les professions i activitats, i en les condicions ordinàries de la vida familiar i social, amb les quals la seva existència està entreteixida". Tanmateix, no ens podem limitar a la dimensió sociològica. La secularitat pròpia dels laics cristians és interpretada també des del punt de vista cronològic. Això té les seves arrels en el misteri importantíssim, cabdal, del Verb encarnat. Jesucrist,

fent-se home, santifica els vincles humans, però es troba ja, amb aquesta realitat de la Creació. En les realitats temporals, Déu crida els laics cristians a contribuir des de dins, a tall de llevat, a la santificació del món practicant llur professió guiats per l'esperit evangèlic.

En aquest sentit Joan Pau II, en la seva homilia de canonització, remarca que "elevant el món cap a Déu i transformar-lo des de dins: heus ací l'ideal que el Sant Fundador indica". Ell continua recordant "la necessitat de no deixar-se atemorir davant la cultura materialista, que amenaça amb dissoldre la identitat més genuïna dels deixebles de Crist". Aquesta intuïció importantíssima i sempre actual és avui molt necessària. La participació activa i responsable dels laics en l'Església ha d'evitar la temptació, que és ben actual arreu, no solament aquí, a casa nostra, que consisteix a reservar per part dels laics cristians un interès tan marcat pels serveis i per les tasques intraeclesials, que fa deixar sovint les responsabilitats específiques en el món professional, social, econòmic, cultural i polític.

La presència dels cristians en el món demana una harmoniosa síntesi entre la fe i la vida, puix són membres de l'Església i ciutadans de la societat civil, humana. En la seva existència no hi pot haver dues vides paral·leles, com separades: d'una banda l'anomenada vida espiritual, amb els seus valors i les seves exigències; i de l'altra, l'anomenada vida secular, en les realitats del món. És del tot necessària la unitat de vida, evitant la ruptura entre fe i vida, entre Evangeli i cultura. En aquest sentit, el Vaticà II afirma que el divorci entre la fe que professen i la vida diària de molts ha de ser considerat un dels més greus errors del nostre temps.

L'evangelització, benvolguts, és el gran repte d'avui i de demà. Evangelitzar és la gràcia i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda. Potser aquesta, l'església existeix per evangelitzar. Tots hem rebut, pel baptisme, la vocació de treballar en aquesta única missió de l'Església. La vida cristiana comporta una donació a l'apostolat per tal de fer fecundar els valors de l'Evangeli enmig del món, entre els homes, en la societat. Promoure la cristianització del món des de dins, mostrant que no hi pot haver conflicte entre la llei divina i les exigències del genuí progrés humà és tasca ben pròpia dels laics cristians, homes i dones que es lliuren més i més a Déu i als germans.

Sant Josepmaria va ensenyar i encoratjar a una presència activa del cristià per tal de trobar, en els llocs on es modela, el futur de la societat. Fruit d'aquesta presència dels laics cristians en totes les professions i en les fronteres més en punta del desenvolupament, ha de derivar-se una contribució ben positiva per anar assolint l'harmonia entre fe i vida tant necessària avui, i també per anar trencant aquestes fronteres que van creixent, i aquesta separació que cada dia es va fent més gran entre Nord i Sud en el nostre món, entre pobres i rics.

Benvolguts membres de la Prelatura i de la Societat de la Santa Creu, benvolguts tots. Porteu intensament en els vostres cors l'amor a Déu, a l'Església i al món. Evangelitzar al nostre temps és viure amb aquella actitud de créixer cada dia, o dia rera dia, en el coneixement en l'amor i en la imitació de Jesucrist. D'aquesta manera, el nostre amor i el nostre lliurament a l'Església també aniran creixent. Amb la participació de tots col·laborarem en fer de l'Església, com ens demana Joan Pau II, la casa i l'escola de la comunió, si volem ser fidels al disseny de Déu i

respondre a les esperances del món en aquest inici del tercer mil·lenni. Aquest és un repte meravellós, molt necessari avui en especial. Per això demano una espiritualitat de comunió que, amb rica expressió del Papa, significa, per damunt de tot, una mirada del cor sobretot vers el misteri de la Trinitat que habita en nosaltres, i a la llum de la qual ha de ser reconeguda també en el rostre dels germans que estan al nostre costat. Que el Senyor ens ajudi, benvolguts, a recollir aquesta herència ascètica i missionera, comptant amb la protecció de Maria, de qui sant Josepmaria invocava com *Spes nostra, sedes sapientiae, ancilla Domini*.